

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: L. E., narozený X, bytem Š. 679, O.,
zastoupený: Mgr. Hana Havelková, advokátka, se sídlem Jaltská
989/7, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČO: 70891168, se sídlem
Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě ze dne 25.11.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2019 č.j.
KK/805/DS/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 25.11.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2019, č.j. KK/805/DS/19-3, jehož kopie byla připojena a kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen **správní orgán I. stupně**) ze dne 30.1.2019, č.j. 2097/OD-P/19, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku ze dne 29.11.2017, kdy měl s autobusem tov. značky X narazit do přední části vozidla X pana V. P., narozeného dne X, za což mu byla udělena pokuta ve výši 5 100 Kč a zákaz činnosti Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

spočívající v zákazu řízení vozidel skupin „Dl, D, DIE, DE“ na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. **V žalobě** vytýkal žalobce nesprávné posouzení věci a dostatečné nezohlednění celé situace. Zejména měl správní orgán I. stupně nesprávně a nepřesně posoudit podklady, o které následně žalovaný opíral svou argumentaci. V této souvislosti zpochybňoval žalobce tvrzení uváděná v úředních záznamech či protokolech o výpovědi svědka. Předně zdůraznil pochybení pana P., kdy především jeho jednáním v rozporu s příslušnými právními předpisy mělo dojít k nehodě. Žalovaný měl rovněž nesprávně vycházet z podkladů, které nepravdivě popisují celý skutkový děj. Dále žalobce nesouhlasil z názorem žalovaného ohledně pochybení správního orgánu I. stupně spočívajícího v nedostatečném vypořádání rozporu mezi tvrzeními svědků S. a Z., které dle žalovaného nemělo na konečné hodnocení takový vliv, aby mohlo zásadním způsobem změnit názor na výrok rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, kdy správní orgány opakovaně použily tyto svědecké výpovědi, a to jako stěžejní důkaz, nesouhlasil žalobce s tím, že rozpory bylo možné překonat. Zejména pak za situace, kdy docházelo i k rozporům přímo v samotném rozhodnutí žalovaného, kdy mezi použitými dokumenty, o které opřel svůj názor, uvedl i rozporné svědecké výpovědi svědků S. a Z. Ty žalovaný použil k podpoře svého názoru a v závěru svého rozhodnutí naopak uvedl, že ve svědeckých výpovědích se nachází rozpory a uvedl je jako jednu ze způsobilých námitek proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Za této důkazní situace považoval žalobce rozhodnutí žalovaného jako vnitřně rozporné. Rovněž opakovaně vyjádřil svůj nesouhlas s tím, že by se dopustil jemu vytýkaného porušení dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**), neboť se dle svých slov v dané situaci choval ohleduplně a dopravní situaci řádně sledoval. A naopak se domníval, že to byl právě pan P., kdo celou dopravní nehodu zavinil (naplněním § 21 odst. 1) a § 4 písm. a) a b) zákona o provozu na pozemních komunikacích). Žalobce také namítl, že správní orgán jeho jednání nesprávně skutkově posoudil, z čehož vyplynula nesprávná právní kvalifikace a v důsledku této chyby došlo k nepřiměřeně tvrdému potrestání. Dále tvrdil, že se žádného přestupku na úseku dopravy nedopustil, neboť neporušil žádnou zákonem danou povinnost, a naopak si na komunikaci počínal obezřetně a opatrně. Závěrem soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
3. Součástí žaloby byla i žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, již bylo po vyjádření žalovaného ze dne 4.12.2019 vyhověno pravomocným usnesením zdejšího soudu č.j. 17 A 218/2019-29 ze dne 17.12.2019 a žalobě byl přiznán odkladný účinek.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 19.11.2019 č.j. KK/805/DS/19-3**, zamítl žalovaný odvolání žalobce do výroku B) a potvrdil dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11.2.2019 č.j. 2097/OD-P/19, jímž byl ve výroku B) uznán žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 29.11.2017 v 5:45 hodin v obci K. V., část O., na ulici M., řídil autobus zn. X, spz X, kdy počal předjíždět osobní vozidlo zn. X, spz X, řízené řidičem V. P., přestože na vozidle byl v činnosti ukazatel změny směru jízdy a řidič P. odbočoval vlevo na místo ležící mimo pozemní komunikaci. Svým jednáním žalobce porušil právní povinnost danou mu § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Napadeným rozhodnutím byl žalobci za spáchání

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

tohoto přestupku uložen dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích správní trest - pokuta ve výši 5 100 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona správní trest - zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení vozidel skupiny D1, D, D1E a DE v délce trvání šesti měsíců. Dále byla žalobci dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**), stanovena povinnost náhrady nákladů předmětného řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 19.11.2019 mimo jiné dále vyplývá, že dne 12.1.2018 zahájil správní orgán I. stupně společné řízení o přestupcích obou účastníků dopravní nehody uvedené ve výroku rozhodnutí. Po provedení ústního projednání dne 8.2.2018 a výsleších svědků shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce odvolal a odvolací správní orgán odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně. V novém řízení správní orgán I. stupně odstranil zjištěná pochybení a za uvedený přestupek uložil obviněnému správní trest pokuty ve výši 5 100 Kč a zákaz činnosti ve smyslu zákazu řízení všech vozidel skupiny D1, D, D1E, DE v délce trvání šesti měsíců. Dále mu uložil povinnost uhradit náklady spojené s řízením o přestupku v paušální výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět odvolal. Po prostudování spisového materiálu došel žalovaný k názoru, že závěry správního orgánu I. stupně byly správné, neboť měly základ ve spolehlivě zjištěném stavu věci. Svůj názor opřel žalovaný o spisový materiál vedený správním orgánem I. stupně pod sp.zn. 19640/OD-P/17/Ku, jež obsahoval zejména tyto podklady: 1) oznámení přestupku Policií ČR ze dne 12.12.2017, 2) protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 29.11.2017, 3) - 5) úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 5.12.2017 sepsaný s V. P., L. E. a P. S., 6) - 8) úřední záznam sepsaný PČR dne 12.12.2017 s R. V., R. Z. a J. I., 9) výpis z evidenční karty řidiče žalobce ze dne 18.12.2017, 10) - 11) ze dne 12.4.2018 protokol o výpovědi svědka P. S. a R. Z., 12) protokol o ústním projednání věci ze dne 30.5.2018.

Za stěžejní důkaz žalovaný dále přijal videozáznam pořízený videokamerou umístěnou za čelním sklem autobusu, z něhož vyplynulo několik zásadních informací. V 00:06 minutě záznamu bylo možné poprvé spatřit koncová světla vpředu jedoucího osobního vozidla, v 00:26 min. a následně v 00:29 minutě záznamu se na vpředu jedoucím vozidle rozsvítila brzdová světla. Odbočující řidič P. před orgány PČR uvedl, že před samotným zahájením odbočení vlevo dával přednost v jízdě dvěma vozidlům přijíždějícím v protisměru. První z těchto vozidel se objevilo na záznamu kamery v 00:46 minutě a v 00:47 bylo na záznamu zřetelně vidět vpředu pomalu se pohybující osobní vozidlo, které bylo u středové dělicí čáry a mělo rozsvícený ukazatel změny směru jízdy vlevo. V 00:52 minutě záznamu projelo v protisměru druhé vozidlo. V 1:02 minutě záznamu autobus plynule, aniž by změnil rychlost jízdy, přešel do levého jízdního pruhu a počal předjíždět vlevo odbočující osobní vozidlo, které se dostávalo do levého jízdního pruhu, a nebyla nejmenší pochybnost o jeho následném směru jízdy, v 01:11 minutě záznamu došlo ke střetu vozidel.

Ze záznamu kamery umístěné za čelním sklem autobusu měl žalovaný za nezpochybnitelně prokázané, že žalobce měl na dostatečnou vzdálenost vizuální kontakt s vozidly pohybujícími se před ním ve stejném směru jízdy, a tudíž mohl dostatečně včas vidět před ním jedoucí vozidlo, jehož řidič svým způsobem jízdy a rozsvíceným levým ukazatelem změny směru jízdy dával jasně a zřetelně najevo svůj úmysl vybočit ze svého směru jízdy vlevo. Žalobce tak jednal v rozporu s § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu, když započal toto vozidlo předjíždět. Při ukládání správního trestu bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

přihlédnuto zejména k osobě žalobce, k jeho hodnocení od zaměstnavatele, k výpisu z evidenční karty řidiče. Žalovaný považoval odůvodnění výše pokuty za dostatečné a přiměřené.

K odvolací námitce, že správní orgán I. stupně špatně vyhodnotil výpovědi svědků S. a Z., kteří neviděli celý průběh nehodového děje, a tedy nemohly být přijaty jako důkazy k prokázání viny žalobce a nevyužití záznamu z kamery řidiče autobusu, žalovaný uvedl následující. Ačkoliv žalovaný souhlasil s tím, že se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s tvrzeným rozporem ve výpovědích, považoval za dostatečné, že toto pochybení napravil. Žalovaný také poukázal na to, že zjištěné pochybení nemělo na konečné hodnocení celého souboru provedených důkazů takový vliv, aby v konečném důsledku mohlo zásadním způsobem změnit zjištěný skutkový stav, a tím i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K odstranění drobných rozporů ve výpovědích svědků S. a Z. byl použit záznam z kamery umístěné za čelním sklem autobusu, který byl k prokázání viny stěžejním. Závěrem bylo uvedeno, že napadené rozhodnutí bylo posouzeno za věcně správné a v průběhu řízení nedošlo ani k žádnému procesnímu pochybení, jež by zakládalo změnu či zrušení rozhodnutí, bylo o odvolání rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (viz shora).

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 17.12.2019** vyjádřil svůj nesouhlas s námitkami žalobce s tím, že v řízení na základě odvolání žalobce ze dne 13.2.2019 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uznal námitku stran rozporu ve výpovědích svědků za částečně důvodnou, ale v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tuto nesrovnalost odstranil, když konstatoval, že hodnocení důkazů spočívajících ve výpovědích svědků nemělo zásadní vliv na konečné rozhodnutí ve věci samé. Jisté nepřesnosti ve výpovědích svědků, které se rozcházely se záznamem kamery, již komentoval správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 11.2.2019, když je přičítal časovému odstupu podání svědeckých výpovědí od dopravní nehody. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval procesní postup správního orgánu I. stupně a všechny důkazy, které v průběhu dokazování provedl. Správní úvahou pak odůvodnil výrok svého rozhodnutí, kdy se velmi obsáhle věnoval stěžejnímu důkazu, za který považoval a považuje záznam kamery umístěné za čelním sklem autobusu a jímž měl porušení právní povinnosti dané řidičům § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu za spolehlivě prokázané. Žalovaný vyjádřil, že při hodnocení důkazů postupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž svého správního uvážení nezneužil a vycházel ze všeho, co v průběhu řízení vyšlo najevo, proto setrval na názoru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu a zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Nad rámec svého vyjádření k žalobním námitkám žalovaný uvedl, že pochybení bylo shledáno i na straně druhého účastníka dopravní nehody řidiče V. P. a v této věci bylo pravomocně rozhodnuto. Závěrem žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl, neboť v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem; námitky žalobce považoval za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 19.11.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 17.12.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky bylo napadené rozhodnutí ze dne 19.11.2019 zástupkyni žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 21.11.2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

7. V **replíce ze dne 16.1.2020** žalobce setrval na podané žalobě a vyjádřil svůj nesouhlas s názorem žalovaného stran nesrovnalostí výpovědí svědků způsobených delším časovým odstupem podání svědeckých výpovědí od dopravní nehody, neboť nehoda se stala dne 29.11.2017 a svědecké výpovědi byly podávány dne 5.12. a 12.12.2017. Časový odstup od nehody byl tak velmi malý a nemohl vyjasnit rozpor ve svědeckých výpovědích. Vzhledem k tomu, že se při zjišťování a dokazování skutkového stavu vyskytly rozpory, měl správní orgán v pochybnostech postupovat ve prospěch žalobce. Zároveň nebyla respektována zásada volného hodnocení důkazů. Možnost správního uvážení měla reflektovat neuspokojivě zjištěný skutkový stav a rozpory v něm nacházející se.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích** „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“
10. Dle **§ 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích** „Řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo a není-li možné předjetí vpravo podle odstavce 1 nebo předjetí v dalším volném jízdním pruhu vyznačeném na vozovce v tomtéž směru jízdy.“
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili (**§ 51 odst. 1 s.ř.s.**).
12. První okruh žalobních námitek spočíval v nesprávném posouzení věci a podkladů pro vydání rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukázal na celou řadu jím tvrzených pochybení druhého účastníka správního řízení o autonehodě řidiče V. P., který dle něho celou nehodu zavinil; žalobce dle svých slov jednal po celou dobu v souladu se zákonem a dbal svých povinností.
13. V této souvislosti připomíná soud dikci ustanovení **§ 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích**, které ukládá řidiči povinnost v podobě zákazu předjíždět vpředu jedoucí vozidlo, jestliže to dává znamení o změně směru jízdy vlevo. Ze zjištěného stavu vyplynulo (zejména z pořízeného videozáznamu z palubní kamery autobusu řízeného žalobcem), že V. P., tedy řidič vpředu jedoucího vozidla, měl rozsvícený levý zadní ukazatel změny směru jízdy ještě před tím, než žalobce započal jeho vozidlo předjíždět, neboť hodlal odbočovat z hlavní cesty na místo nacházející se mimo vozovku, jak je již nyní známo. V čase 6:41:01, uvedeném na videozáznamu z palubní kamery Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

v levém dolním rohu, byl již zřetelně patrný blikající levý zadní ukazatel změny směru jízdy na vozidle V. P., který byl žalobci jistě viditelný již dříve, neboť videozáznam z důvodu osvětlení protijedoucími vozidly má lehce zhoršenou kvalitu v určitých momentech; ten však bez dalšího zachycuje v dostatečné kvalitě zbylé rozhodné skutečnosti. Současně je z videozáznamu v témže čase patrné, že žalobce máji vozidlo jedoucí v protisměru, které mu zamezovalo přejet do druhého pruhu v protisměru jízdy a zahájit předjížděcí manévry dříve. Z videozáznamu rovněž nevyplývá nic, co by žalobci bránilo, aby mohl včas reagovat na dopravní situaci odehrávající se před ním a mohl tak pohodlně zpomalit či zastavit za řidičem P. Po ukončení avizované směry jízdy vlevo V. P. mohl poté žalobce zahájit bezpečné předjíždění v souladu se zákonem, to se však nestalo. Ze záznamu je rovněž dále viditelný nájezd V. P. blíže ke středové čáře, což v daný moment, kdy měl stále aktivní signalizační zařízení upozorňující na zamýšlenou změnu směru jízdy vlevo, mělo žalobci jasně signalizovat, že hodlá změnu směru jízdy provést každým okamžikem; není podstatné, zda za účelem předjetí popelářského vozu či odbočení na místo nacházející se mimo vozovku. Žalobce i přes veškeré zřetelné náznaky budoucího úmyslu V. P. změnit směr jízdy vlevo, započal předjíždění dle kamerového záznamu v čase 6:41:08. Z uvedeného je tak patrné, že se žalobce dopustil vytýkaného porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích, když ignoroval světelný signál o změně směru jízdy vlevo vpředu jedoucího vozidla, stejně jako dalších indicií, a přesto přikročil k takovému zákonem zakázanému jednání – předjíždění vlevo. Ačkoliv se žalobce pokouší liberalizovat ze spáchání přestupku (tj. přesvědčit soud o neexistenci odpovědnosti za přestupek) tím, že uvádí porušení právních předpisů V. P., musí zde soud uvést, že předmětem uvedeného řízení je provinění žalobce dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích za porušení povinnosti dle § 17 odst. 5 písm. e) téhož zákona. V případě V. P. bylo vedeno přestupkové řízení o spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích z důvodu porušení povinnosti dle § 21 odst. 1 téhož zákona (rozhodnutí týkající se přestupkového řízení řidiče V. P. je již pravomocné). Oba účastníci nehody byli tudíž uznáni vinnými z porušení jiné zákonem uložené povinnosti. Lze souhlasit, že v případě, kdyby V. P. jednal v souladu s právními předpisy a ujistil se ve zpětném zrcátku, že může bezpečně změnit směr jízdy vlevo, k nehodě by s nejvyšší pravděpodobností nedošlo. Stejně je tomu ale i v případě žalobce, neboť ten kdyby jednal v souladu s § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích a nezahájil předjíždění i přes zjevnou skutečnost, že vpředu jedoucí vozidlo signalizovalo úmysl změnit směr jízdy vlevo, nedošlo by opět s nejvyšší pravděpodobností k nehodě, nicméně nic z toho se nestalo a jak správní orgán I. stupně (str. 8-9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a po něm i žalovaný konstatovali, oba řidiči se dopustili pochybení a porušení právních předpisů, které vyústilo v dopravní nehodu; každý je tak povinen nést následky, které svým jednáním, spočívajícím v porušení zákonné povinnosti, způsobil. Rovněž se soud ztotožňuje s právní kvalifikací spáchaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy správní orgán I. stupně a posléze i žalovaný, správně podřadily porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích pod výše uvedenou skutkovou podstatu přestupku.

14. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že k žalobcem vytýkaným „manévry“ V. P. a nesprávnému posouzení věci, by mohlo být přihlédnuto způsobem, jakým se dožaduje žalobce za předpokladu, kdyby on sám neporušil jemu zákonem uloženou povinnost a V. P. současně nesignalizoval či signalizoval tuto změnu směru jízdy vlevo až v momentě, kdy Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

už by žalobce na tuto změnu nemohl reagovat a způsobená nehoda by tak byla zapříčiněná zcela V. P. Tomu však v daném případě nebylo, neboť V. P. signalizoval změnu směru jízdy vlevo s dostatečným předstihem tak, aby za ním jedoucí vozidla mohla odpovídajícím způsobem reagovat. Výše uvedená konstrukce je však pouze čistě hypotetická a na případ žalobce nedopadá.

15. Jelikož tak soud neshledal žádné z žalobcem vytýkaných pochybení správních orgánů, považuje tento okruh námitek za lichý.
16. Dále žalobce rozporoval zjištěný stav věci, kdy nesouhlasil s konkrétními tvrzeními uvedenými v protokolech o podání vysvětlení. S tím dále souvisí námitka žalobce ve vztahu k vypořádání odvolací námítky žalovaným, spočívající v odstranění rozporů mezi výpověďmi svědků pana S. a Z., kde namítl vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí.
17. V této souvislosti soud odkazuje na str. 3-5 napadeného rozhodnutí, kde je jmenovitý výčet všech podkladů, které si správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, za účelem zjištění skutečného stavu věci v daném případě opatřil. Nutno upozornit, že ačkoliv se v uvedeném výčtu nenachází jmenovitě uvedený videozáznam pořízený z palubní kamery autobusu, který řídil žalobce, je z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů patrné, že s tímto záznamem pracovaly a vycházely z něj. Je tudíž nezbytné na něj pohlížet jako na součást podkladového materiálu, který byl shromážděn za účelem objasnění a zjištění skutečného stavu věci. To, že bylo k videozáznamu přihlíženo a vycházeno, je patrné i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde je podrobně popsán skutkový děj, tak jak byl zachycen; žalovaný jej rovněž označil za stěžejní důkaz.
18. Na základě takto shromážděných podkladů vyplynulo, že v čase 00:26 min. záznamu a následně v čase 00:29 minutě záznamu se na vpředu jedoucím vozidle rozsvítila brzdová světla. Odbočující řidič P. před orgány PČR uvedl, že před samotným zahájením odbočení vlevo dával přednost v jízdě dvěma vozidlům přijíždějícím v protisměru. První z těchto vozidel se objevilo na záznamu kamery v 00:46 minutě a v 00:47 bylo na záznamu zřetelně vidět vpředu pomalu se pohybující osobní vozidlo, které bylo u středové dělicí čáry a mělo rozsvícený ukazatel změny směru jízdy vlevo. V 00:52 minutě záznamu projelo v protisměru druhé vozidlo. V 1:02 minutě záznamu autobus plynule, aniž by změnil rychlost jízdy, přešel do levého jízdního pruhu a počal předjíždět vlevo odbočující osobní vozidlo řízené V. P., které se dostávalo do levého jízdního pruhu, a nebyla nejmenší pochybnost o jeho následném směru jízdy, v 01:11 minutě záznamu došlo ke střetu vozidel. Z uvedeného souhrnu vycházel nejen žalovaný, ale také správní orgán I. stupně. Jak již bylo řečeno, takto zjištěný skutkový stav vycházel zejména z pořízeného videozáznamu poskytnutého samotným žalobcem. V podstatných skutečnostech potvrzují tento děj i přihlížející svědci, s nimiž byl sepsán protokol o podání vysvětlení, který je součástí spisového materiálu. Soud se tak ztotožňuje s názory správních orgánů, které považují takto zjištěný skutkový stav za dostatečný pro rozhodnutí o vině žalobce ze spáchání předmětného přestupku.
19. Ohledně nedostatečně vypořádané odvolací námítky, a s tím související vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, odkazuje soud na str. 6 napadeného rozhodnutí. Zde se žalovaný s uvedenou odvolací námitkou vypořádal. Způsob, jakým tak žalovaný učinil, ač stručný, přesto věcný, považuje soud za dostatečný, neboť v celkovém kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tvrzení, kterými žalovaný tuto námitku vypořádal,

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

skutečně nacházejí oporu ve spise, a jak bylo uvedeno výše, stav věci byl zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spise. Stran i pokračujícího figurování „sporných“ podkladů ve výčtu použitých podkladů, kde se tyto sporné výpovědi skutečně dále nachází, neshledal tento fakt soud způsobit k učinění napadeného rozhodnutí vnitřně rozporným. Žalovaný za použití pořízeného videozáznamu z palubní kamery autobusu překonal nesrovnalosti panující v těchto výpovědích svědků a zhojil tak zaváhání správního orgánu I. stupně zcela v souladu se zákonem. Tyto výpovědi svědků proto i nadále zůstaly součástí spisového materiálu a podkladů, na základě nichž bylo rozhodnuto. Nelze proto v tom, že se nacházejí ve výčtu podkladů pro rozhodnutí ve věci, spatřovat vnitřní rozpornost, neboť žalovaný nevyloučil jejich použitelnost či nedůvěryhodnost, pouze poukázal na překonání rozporných částí výpovědí svědků videozáznamem. Současně žalovaný uvedl, že ani takovéto pochybení správního orgánu I. stupně, kdy neodstranil tyto nejasnosti a nesoulady, nemohlo zpochybnit zjištěný stav věci či do něj vnést pochybnosti, které by mohly ovlivnit konečný výsledek řízení, neboť bylo vycházeno zejména z pořízeného videozáznamu, který poskytl sám žalobce. S tímto odůvodněním se soud plně ztotožňuje.

20. V závěru žaloby namítl žalobce nepřiměřenost uloženého trestu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích za porušení povinnosti dle § 17 odst. 5 písm. e) téhož zákona, za nějž ukládá zákon trest jednak ve formě peněžitě pokuty v rozmezí částky od 5 000 Kč do 10 000 Kč a jednak trest ve formě zákazu činnosti v délce trvání od šesti měsíců do jednoho roku. Přiměřeností uloženého trestu se zabýval správní orgán I. stupně na str. 10 svého rozhodnutí a žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí. V daném případě byl žalobci vyměřen peněžitý trest ve výši 5 100 Kč, tj. téměř při samé dolní hranici sazby a trest zákazu činnosti na dobu šesti měsíců, což bylo při samé dolní hranici sazby. Jelikož zákon neumožňuje upustit od uložení ani jednoho z trestů dle § 125c odst. 9 zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž oba byly vyměřeny v dolní hranici sazby, považuje soud, i s ohledem na blíže nespecifikovanou námitku nepřiměřenosti, takto určenou výši trestu za přiměřenou.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou a správní orgány při rozhodování o přestupku žalobce postupovaly v souladu s příslušnými zákony.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 30. září 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.